

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 119.

Eyvende Sæssion.

41de Møde.

Tirsdagen den 29de Januar.

(Fortsat.)

Alberti (forts.): Jeg skal derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa et andet Punkt ved denne Sag, som, saavidt jeg veed, ikke er berørt hidtil under Forhandlingerne; det er nemlig det, at naar Loven vedtages saaledes, som den blev vedtaget ved 2den Behandling her i Thinget, bliver den meget strengere, ikke blot med Hensyn til Straffen af Vand og Brød, end den vilde blive, naar Fleertallets Forslag antoges. Dersom nemlig Loven kommer ud, indeholdende den Bestemmelse, at der for Dyrplageri kan anvendes Straf af Fængsel paa Vand og Brød, kan enhver Politimester ogsaa anvende Baretægtsfængsel, naar han faaer en Mand under Behandling for Dyrplageri. Det er jo fastsat i Grundloven, at Baretægtsfængsel kun kan finde Sted, naar der idetmindste kan paafølge en Straf af Fængsel paa Vand og Brød, hvortilmod Baretægtsfængsel er utiladelig, naar der kun er fastsat Straf af Bøder eller simpelt Fængsel. Nu forekommer det mig, at det vil være i den personlige Sikkerheds og Friheds Interesse at vedtage det Forslag, som Fleertallet har stillet, thi derved vil man afskaffe Baretægtsfængsel for denne Art Sager, og jeg troer, at de Fleste ville være enige med mig i, at om end Dyrplageri skal være strafbart, saa bør der dog ikke anvendes Arrest for det Slags Forseelser. Læser man Forslaget, saaledes som det er vedtaget ved 2den Behandling, saa vil enhver Mand, der sigtes for Dyrplageri, kunne underkastes Baretægtsfængsel,

om det skulde være, i flere Maanedes, naar hans Sag blot ender med Minimum af Multten, 10 Rd. Dette troer jeg er et Moment, som man ikke skal glemme, naar der er Spørgsmaal om at vedtage en strengere eller mildere Straf, og derfor mener jeg, at der fremdeles er særdeles Grund til at antage det Forslag, som er stillet af Udvalgets Fleertal.

Kampmann: Naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt det kan være hensigtsmæssigt, at der for Dyrplageri kan idømmes Straf af Vand og Brød, saa forekommer det mig, at Besvarelsen maa være afhængig af, hvorvidt Dyrplageri kan have en saadan forbryderisk Charakter, at denne Lovovertrædelse, sammenlignet med vor øvrige criminelle Lovgivning, kan være af en saadan Natur, at den fortjener Straf af Vand og Brød. Jeg kan derfor heller ikke lægge nogen afgjørende Vægt paa den Betragtning, at Vands- og Brødstraf skulde være vanærende i den offentlige Mening; thi denne Straf vil vistnok ikke blive idømt af Domstolene, medmindre selve den Handling, hvorfor Straffen er idømt, er vanærende for Vedkommende, og da er det Vedkommendes Handling selv og ikke Straffen, der har bevirket et Tab i hans borgerlige Ære og Agtelse. I det Hele skønner jeg ikke, hvorfor der med Hensyn til denne Forbrydelse skulde tages andre Hensyn end ved mange andre lignende Forbrydelser, og, forsaavidt det er fremhævet af en æret Rigsdagsmand for Grenaa (Bloch), at det kunde stille sig endnu misliger, naar man betænker, hvad der meget let vil kunne hændes, at det er unge Mennesker, der af Letsindighed og Raadighed gjøre sig skyldige i en saadan Overtrædelse, og, naar han dernæst har fremhævet,